

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Korunovy dvanacterak.pdb>

**PDB Name:** Lydie Junková-Korunový dvanáct

**Creator ID:** REAd

**PDB Type:** TEXt

**Version:** 0

**Unique ID Seed:** 0

**Creation Date:** 16.8.1973

**Modification Date:** 16.8.1973

**Last Backup Date:** 1.1.1970

**Modification Number:** 0

Lydie Junková-Korunový dvanáctérák

Nebe bylo čisté, nedotčené, pouze daleko nad obzorem stoupal váhavě do výše zamžený bělavý pruh. Muž v olivově zelené bundě se zastavil před posedem a zahleděl se k hustému smrkovému porostu. Zatíkal pták, zapraskala větev, ozval se tichý šramot. Znenadání, jako by ho jediným rychlým tahem vystříhl z temného pozadí, objevil se majestátní jelen a strnul v nehybném postoji. Opatrně, aby ho nevyplašil, zvedl muž k očím dalekohled a zatajil dech: mohutné paroží, hlava s impozantní hřívou, upřený sametový pohled. Vzápětí třeskl výstřel. Jediným dlouhým skokem zapadl jelen zpátky mezi stromy. Potom už se nikde nic nepohnulo. Muž ležel pokojně v trávě, dalekohled vedle sebe. Zelená bunda mu na prsou pomalu tmavla krví.

"Sem jsme chodili často na čekanou," řekl hajný. "Doktor Bukač tu byl teď pečený vařený. Měl povolení k odstřelu No už ho nevyužije."

"Chodil sem pravidelně?"

"No vlastně jo vždycky tak kolem pátý. A někdy tady vydržel až do tmy."

"Sám?"

"Cože?" Hajný vypadal udiveně. "Nikdo s ním nechodil, jestli myslíte tohle. Vůbec mi to nejde na rozum!

Že by tu byl ještě někdo jiný a zasáhl jeho místo jelena? Jenomže to je nesmysl," opravil se vzápětí.

"Odkud by musel střílet, aby ho omylem trefil do prsou!"

Balistická expertíza prokázala, že neznámý střelec stál v smrčině, schovaný v takřka neproniknutelném houští; měl, jak říkají myslivci, dobrý vítr, takže o něm jelen vůbec nevěděl.

"Pachatel to tam musel dobře znát," usoudil poručík Gall. Prohlížel si fotografie místa činu, plánky a různá

hlášení, která se mu hromadila na stole.

"Víme už něco o doktoru Bukačovi?" Zeptal se kapitán Doubek.

"Zatím jsou to jen všeobecné údaje: právník, pětadvacet let, ženatý, bezdětný. Zaměstnaný v cestovní kanceláři. Předtím pracoval v nějakém výzkumném ústavu. Myslivcem byl už od mládí. Nikdy nikoho nepostřelil, prostě nic, čeho bychom se mohli chytit."

První poněkud rozporné informace přinesl podporučík Křížek. "V té cestovce pracuje jedna taková řečnější paní," začal jako obvykle poněkud zešířil. "Ona se taky zajímá o bylinky, tak jsme si hnedka padli do oka."

Viktor Gall se zavrtěl. Křížkovy rozvláčné informace ho občas přiváděly z míry. "A co jste se dověděl?" Podporučík na něj vrhl vyčítavý pohled. "Každý máme své metody," odušil. "Ta paní mi právě na základě sblížení duší," uculil se, "jen tak mezi řečí pověděla něco dost zajímavého: že doktor Bukač měl nějaký techtle mechtle s podsvětím."

"A kdo je dnes nemá?" podotkl poručík.

Křížka ta ironie nezmátla. "Jo, jenomže jednou ho hledal takovej podivnej chlap. Těch je samosebou taky fůra. Ale jelikož měl jízvu od nosu až k uchu, byl zrzavej jako liška a krom toho měl kratší levou nohu "

"Chytrouš!" vpadl kapitán Doubek. "Tak toho bychom mohli brzo najít, pokud zrovna nesedí."

"Ne, akorát před dvěma tejdny ho zase pustili," sdělil neocenitelný Křížek. "Od té doby snad ještě nestačil nic spáchat.. Já stejně nevím, proč dostal tu svoji přezdívku, když dvě třetiny života strávil jako hlupák v base."

Tak hloupý zase nebyl, aby jim vletěl do rány. Přes veškeré úsilí se po něm zatím marně pídili. Naskytly se však jiné, poněkud matoucí informace.

"Doktor Bukač pracoval na průzkumu osob propuštěných z vězení," sdělil kapitánu Doubkovi inženýr Malina, jeho někdejší nadřízený z výzkumného ústavu. "Protože jsme na to byli v odboru jenom tři, jezdili jsme osobně na šetření

do terénu. A já jsem se potom dověděl, že doktor Bukač jaksi překročil meze svých povinností: měl s propuštěnými udělat rozhovor anebo jim dát k vyplnění dotazník, ale on se o některé z nich zajímal až moc podrobně."

"To snad bylo dobře!" mínil kapitán.

"Může se to tak jevit," odušil poněkud škrobeně inženýr Malina. "Sháněl jim bydlení i práci, to jsou pro tyhle lidi právě největší problémy. Jenomže to nedělal nezištně."

"Chtěl nějaké služby?"

"Bezpochyby. Nedověděl jsem se však, jaké. Vím jenom, že jeden z těch propuštěných, co se o ně tak staral, se ocitl brzy zas před soudem: pro vydírání. Moc mu toho nedokázali, také do toho doktora Bukače nenamočil, avšak zůstalo v nás jisté podezření. Už jsme mu prostě nemohli důvěřovat. On to nesl nelibě a tak raději sám odešel."

"Bůhví, jestli jsou to jenom drby, nebo staré řevnivosti," řekl kapitán Viktoru Gallovi. "Že by toho inženýra nějak dojala Bukačova smrt, to se rozhodně tvrdit nedá."

"Snad je to jakési vodítko," mínil poručík. "Jenomže místo psychologického portréту pachatele se nám rýsuje spíš portrét oběti. Co kdybych ho zkusil doplnit?"

Hájenka stála na kopci, za ní se ve větru zvolna kývaly tmavé koruny vysokých borovic. Nad komínem se třepetal proužek dýmu.

"Vlastně jsem teďka měl být na honu," řekl hajný. "Ale nějak mě přešla chuť po tom, co se to stalo." Podíval se tázavě na poručíka. "Už jste něco Já vím, ono to není jenom tak. Pořád si lámou hlavu, kdo mohl na doktora vystřelit."

"A přišel jste na někoho?" zeptal se Viktor Gall.

"No asi víte z expertízy, že ten střelec nebyl žádný břídl: trefit se z toho roští A vidět taky už moc nebylo!"

"Napadlo vás nějaké jméno?"

Hajný se zachmuřil. "To máte těžký! Není jednoduchý někoho osočit."

"Jde přece o vraždu! Jistě znáte o nějaké vynikající střelce, třeba z okolí."

"Jenomže tady jsou samý dobrý střelci! Bývalo tady pytláků jako hrachu. A jsou tu podnes," řekl hajný.

"Máte vůbec nábojnici?"

"Žádnou jsme nenašli."

Hajný pokýval hlavou. "Uklidil po sobě. Určitě měl rozmyšlený, co dělá. Přece po sobě nenechá takovou vizitku."

"Tím spíš bych chtěl vědět, co vás napadlo!"

"Ale já jsem si vzpomněl na něco úplně jinýho! Je to asi rok, co se tu na honu mohlo stát neštěstí. A zrovna doktoru Bukačovi. Jistě víte, že po skončení leče se už nesmí střílet. Ohlašuje se to zvukovým znamením. Jenomže zajíci to nevědí a utíkají furt pryč a některý neukázněný myslivci po nich pálejí dál. A jeden málem trefil Bukače: broky vletěly do stromu přesně ve výšce jeho hlavy našťestí se v tom momentě zrovna sehnul. Něco mu asi upadlo. Tenkrát tomu nevěnoval nikdo pozornost, takový věci se totiž tu a tam stávají."

"A kdo byl ten střelec?"

"To už se těžko zjistí, kdo stál poblíž." Z vrátek vyběhl zrzavý jezevčík a zaujal bojovný postoj. "Jdi domů, Ajdo!" nakázal hajný, "tenhle pán tu nic nesebere."

"Mohl to ten myslivec udělat úmyslně?" otázal se poručík, který pro jistotu o dva kroky couvl.

"Mě to taky napadlo!" řekl hajný. "Byl by ovšem riskoval těžký oplétačky. Ačkoliv " mávl rukou,

"spousta věcí se stejně ututlá. Tenkrát jako dnes."

"Nešlo o nějaké nevyřízené účty?"

Hajný zavrtěl hlavou. "Nemám potuchy. Bukač byl dobrý chlap, byla s ním legrace. Řekl bych, že byl docela oblíbený."

Kapitán Doubek měl však naprosto odlišné informace. "Jeho manželka nejdřív odmítala jakoukoliv výpověď. Teprve když jsem na ni naléhal, vyjádřila se, že ho neměla raději nikdy potkat. Škoda, že ji tam nebyl! Tvoje záliba v psychologii by slavila hody. Ačkoliv se snažila zachovat klid, přímo bobtnala nenávistí. A to ještě teď, po jeho smrti."

"A co proti němu měla?"

"Neřekla mi nic konkrétního. Nakonec dostala těžký hysterický záchvat a musel jsem zavolat sanitku. Teď je na psychiatrii a odmítá vůbec komunikovat. Už se tam totiž několikrát léčila a ošetřující lékař mě ubezpečil, že z ní nic nedostaneme. A že to může trvat týdny, i měsíce."

"To mě podrž. Tak jaký vlastně byl?" Viktor Gall se zadíval na skvěle barevnou pohlednici, opřenou o kalendář, jako by na ní hledal inspiraci. "Po fyzické stránce to byl docela pohledný mužský exemplář: vysoký, svalnatý, ani smrt neporušila souměrné rysy obličeje a proporce postavy..."

"Cože?" Kapitán, zvyklý za ta léta na ledacos, se přece jen podivil.

"Bylo by dobré zjistit jeho zvyky, názory, případně i víru, také chování k lidem, zejména před smrtí," recitoval Viktor Gall, jako by četl z nějaké učebnice. "Jde ti o oběť nebo o podezřelého?"

"Toť právě otázka!" řekl poručík. "Vyšleme Křížka, aby protřepal sousedy, známé, příbuzné, zhrzené milenky, nepřátele atakdál."

"Ty si mezitím si vezmeš dovolenou?"

Viktor Gall se zasmál. "To bych docela rád! Vidiš tu pohlednici? Tam jsem se právě nyní mohl povalovat na pláži! Měl bych se sebrat a zmizet." Vzdychl, hlasitě a teatrálně. "Ale já jsem takový trouba, že se ke Křížkovi přidám. Neboj se," dodal, "něco zbude i na tebe."

"V životě jsem se nesetkal s tak rozporuplnou postavou!" prohlásil o pár dní později. "Jedni ho vynášejí do nebe, druzí mu nemůžou přijít na jméno. Tak si vyber!"

"Vždyť nevím, z čeho!" namítl kapitán. "Ale mám pro tebe překvapení: objevili jsme Chytrouše!"

"A co vám řekl?"

"Zatím nic! Když jsme ho našli, byl opilý namol. Takřka v delíriu."

Jenomže nešlo o delírium. Ukázalo se, že Chytrouš je těžce zfetovaný. "Nevíme, zda se z toho vůbec dostane," informoval je policejní lékař. "Pokud vím z dřívějšíka, Chytrouš drogy nikdy nebral. Nechtěl se ho nakonec někdo zbavit?"

"Konečně se klube i portrét pachatele!" prohlásil s uspokojením kapitán Doubek. "Jedná promyšleně a důsledně. Je pravděpodobně inteligentní. Možná nebezpečný."

"Ano, pokud má na svědomí i Chytrouše," podotkl poručík Gall. "Ještěže je Bukačová na klinice! Kdoví, zda jí také něco nehrozí."

"Ale co další lidi?" řekl kapitán. "Abychom jen nechodili s křížkem po funuse."

Do zaběhaného řádu se naštěstí připletla náhoda.

Silniční hlídka zadržela motocyklistu, který měl v krvi povážlivé promile alkoholu. "On mě určitě hledá!" breptal pořád kolem dokola. "Radši mě zavřete!" Nakonec ho pro jistotu nabídl kriminálce.

"Ale kdo vás to vlastně hledá?" zeptal se ho kapitán Doubek.

"No přece ten chlap s puškou!" Z venkoncem zmateného výkladu nakonec vyplynulo, že mladík vyslechl asi před měsícem zcela náhodně jakýsi podivný rozhovor. "Ležel jsem u rybníka a skoro jsem usnul. A pak najednou přijelo to auto. Bouchly dvířka a pak jsem slyšel, jak se dohadují. Oni mě nejdřív neviděli."

"Hádali se?"

"No ten jeden pořád křičel, aby ho jako ten druhý nechal na pokoji! Že už to nevydrží nebo tak nějak."

"Vyrozuměl jste, o čem šlo?"

"Vypadalo to, že ten první, to byl takovek hubeňour, prostě že něco provedl a ten druhý mu vyhrožoval, že to na něj praskne. Nevím teda, komu. Jestli jako něco neudělá."

"A co měl udělat?" Kapitán se snažil vnést do toho zmateného výkladu nějaký pořádek.

"No na to jsem byl taky zvědavý! Tak jsem dostal ten pitomej nápad, že vyzkoumám, co jsou zač. Když konečně nasedli zase do auta, sebral jsem motorku a jel jsem za nima." Mladík křečovitě sevřel ruce; viditelně se mu rozklepaly.

"A kam?"

"Jeli někam k lesu. Tam byli nějaký myslivci. Ty dva vystoupili měli taky pušky! Koukal jsem jako blázen. A tak jsem přestal dávat pozor a ten druhý chlap mě najednou zmerčil. A hned ke mně. Já vlít na motorku, ale on si asi všimul čísla, či co. Asi za tejdén na mě čekal před naším barákem. Chytil mě za rukáv a syčel na mě, jestli ceknu, že to slíznu."

"A co jste udělal?"

"No já jsem se mu vyškubnul. Jenže od té doby jsem ho měl pořád v patách." Mladík se otrásl. "A potom najednou nic! Už jsem myslel, že mám pokoj. Ale včera na mě zase čekal teda nejsem si jistý, jestli to byl zase on, když se už tak dlouho neobjevil. Třeba nebyl ona už byla tma. Ale já jsem se radši zdekoval do hospody."

"Jak ten váš pronásledovatel vypadal?"

"No jak Velkej, statnej. "Takovej fešák."

"A ten druhý?" zeptal se poručík Gall.

"Toho jsem tenkrát neviděl tak zblízka. Ale měl brejle a byl trochu jako příhrblej, takový svěšený ramena."

"A co hlas? Slyšel jste ho křičet?"

Mladík se plácl do čela. "No vidíte, málem jsem zapomněl. On trochu zadržával, jako kdyby nemohl vyslovit některý písmena."

"Ano, pamatuju se na něj," řekl hajný. "Takový dobrák, spíš zakřiknutý. Až jsem se divil, že vůbec střílí. Taky toho nikdy moc netrefil nebo třeba ani nechtěl. A pak sem vůbec přestal jezdit. Můžou to být tak dva roky, co přijel naposled na hon."

"Víte, jak se jmenuje?"

"Počkejte něco jako Šimek. Ale vím, kde byl zaměstnaný: dělal účetního někde ve spořitelně."

Po necelých dvou dnech seděl proti poručíkovi za stolem, viditelně odevzdaný svému osudu. Brzy se vyjasnilo, že nemá nic společného s útokem na Chytrouše. Ale jinak se ani nepokoušel zapírat.

"Ano, já jsem zastřelil Bukače. Mně už nic jiného nezbývalo," řekl tiše. "Už dlouho mi vyhrožoval, že vyzradí mé dceři její původ." První písmeno posledního slova mu působilo potíže. "Ona stejně nebude dlouho žít. A kdyby se o tom dověděla, zabilo by ji to namísto."

"Jaký původ?" zeptal se Viktor Gall. Na okamžik měl podezření, že ten shrbený, hubený muž ani neví, co říká.

Rozhodně by pro něj bylo líp, kdyby se zjistilo, že není odpovědný za své činy. Ještě chvíli to tak

vypadalo.

"Musel jsem tomu zabránit. Ona chudinka přece za nic nemůže! Já vím, teď mě stejně zavřou, ale tohle jí nějak vysvětlím. Ovšem tamtoho jsem jí musel ušetřit... On byl strašně, nepochopitelně zlý!"

"Mluvíte o doktoru Bukačovi?" zeptal se poručík.

Muž snad otázku ani nevnímal. "Vypadal, jako by měl všechno, co chtěl," řekl nepřítomně, oči upřené do nějakého pomyslného bodu kdesi na zdi. "Peníze, ženy, bůhvíco ještě. Ale asi mu to nestačilo.

Odjakživa, ještě na škole, musel pořád někoho deptat. Pořád chtěl mít nad někým moc. Ovládat ho, vnucovat mu svoji vůli, smýkat s ním sem a tam. Musel být nějak zatížený. Těšilo ho ubližovat své ženě, kdekomu..."

"Co jste měl na mysli tím původem své dcery?" zopakoval Viktor Gall svoji první otázku. Nepůsobilo mu to žádné potěšení. Naopak, až příliš dobře věděl, že tu proti němu v roli pachatele sedí skutečná oběť zločůle. Neútočný, bezradný člověk násilím vehnaný do situace, se kterou si neuměl poradit.

"Chcete vědět, oč šlo..." probral se muž najednou. Pohlédl poprvé na poručíka jasně modrýma očima.

"Já vám to povím, už je stejně všechno jedno. Matka mé dcery byla pro stitutka "Na tom slově se zadrhl.

"Zemřela na nemoc z po volání někde v cizině. Ani nevím, kde... Nechala mi tu dítě. Holčičku. Tvrdila, že je moje. Věřil jsem tomu, chtěl jsem tomu věřit. Vychoval jsem ji od plínek A potom, to jí nebylo ani dvanáct, začala stonat. V nemocnici mi řekli, že je těžce nemocná. A také odsouzená k smrti."

"A doktor Bukač?"

"Nevím, jak se to dověděl. Ale začal mě tím vydírat. Musel jsem dělat všechno, co chtěl: podepisovat směnky, provádět různé finanční machinace, půjčovat si pro něj peníze. Mám kvůli němu hypotéku na domku po rodičích. Všecko jsem to snášel, jen aby mé dcerce nic neprozradil." Zas jako by se ztrácel někde v mlze.

"Pokračujte, prosím," řekl Viktor Gall.

"Potom si vymyslel, že bude psychicky týrat svoji manželku a já jsem to měl vykonávat. Psal jsem jí dopisy, které mi nadiktoval, telefonoval jsem jí Ale pak si vymyslel něco horšího: chtěl, abych ji přepadl v jejích bytě a abych ji " Odmlčel se, jako by to dál nedokázal vyslovit. "Prostě jsem na ní měl spáchat násilí, víte, co myslím. Chtěl ji mermomocí dostat natrvalo do blázince. Možná, že mě také. Asi mu šlo hlavně o to, aby nás oba týral...Ale to už jsem prostě nemohl. A tak mi nic jiného nezbyvalo. Střelil jsem ho rovnou na komoru.Jako kdybych mířil na nějakého korunového dvanáctáka."

"Viš, co bych s tím spisem teď nejrady provedl?" zeptal se Viktor Gall toho dne pozdě večer kapitána.

"Radši mi to ani neříkej!" odušil Doubek. "Já vím, že právo na všechno nestačí. Že je izolované, nehledí napravo nalevo. Ale copak může?"

"Je to také věc soudu," řekl poručík. "Něco jim trvá roky,zejména když jsou v tom velký prachy. Ale jeden ubohý lidský život obávám se, jestli jim tahle záležitost nepůjde až moc rychle. Aspoň by mohli vydržet, než ta nešťastná holka umře."

"Třeba jim křivdíš!" podotkl kapitán. Otevřel okno, zvenku se vecpal do místnosti dutý, jednotvárný, všechno přehlušující hřmot. Někde určitě zněly jemnější tóny, ale nebylo je slyšet.